

Александър Флеминг

Александър Флеминг е роден на 6 август 1881 г в шотландска ферма. Завършвайки медицина Сър Александър Флеминг, създателят на първия и най-масов антибиотик, умира на 11 март 1956 г.

Александър Флеминг, откривателят на пеницилина е роден през 1881 г. в Локфийлд Шотландия. След като завършва медицинската школа в лондонската болница "Света Мария", Флеминг се залавя с изследвания в имунологията.

По-късно като военен лекар, през Първата световна война, насочва вниманието си към инфектираните рани и забелязва, че голяма част от антисептичните средства увреждат телесните клетки дори повече, отколкото вредят на микробите. Дава си сметка, че му е необходимо някакво лекарство, което да унищожава бактериите, без да вреди на човешките клетки.

След войната се връща в болницата "Света Мария" и продължава да се занимава с изследванията си. През 1922 г открива субстанция, която нарича лизозим. Той се произвежда в човешкото тяло, състои се от слюз и сълзоподобна течност и не е вреден за телесните клетки. Лизозимът унищожава някои микроби, но за жалост не и онези, които са особено опасни за човека. Това откритие макар и интересно, няма голямо значение.

Флеминг достига до големият си успех едва през 1928 г. Изложена на въздух една от лабораторните му стафилококови култури хваща плесен. Флеминг забелязва, че там, където е плесенясало, бактериите са изчезнали. Той правилно стига до извода, че плесента произвежда някаква субстанция, която унищожава стафилококовите бактерии. Не след дълго Флеминг успява да докаже, че това вещество спира развитието и на много други вредни бактерии. Субстанцията наречена от него пеницилин (пеницилинум нотатум), която я произвежда, се окзва напълно безвредна,

както за хората, така и за животните.

Получените от Флеминг резултати са публикувани през 1929 г., но почти никой не им обръща внимание. Флеминг е отбелязал, че пеницилина би могъл да намери голямо приложение в медицината. Обаче не бил в състояние да разработи метод за пречистването му и повече от 10 години това чудодейно лечебно средство остава незабелязано.

Най-после в края на 30-те години двама английски лекари Хауърд Флори и Ернст Борис Чейн - попадат на Флеминговата публикация. Те повтарят опита му и достигат до същите резултати. После пречистват пеницилина и го използват върху лабораторни животни. През 1941 г. експериментират и върху болни хора. Опитите им показват недвусмислено, че новото лекарство има изумителен ефект.

С подкрепата на английските и американските власти, на сцената излизат фармацевтичните компании и сравнително скоро разработват технология за производството на пеницилина в големи количества. Отначало той се използва само за военни пострадали при сражения, но през 1944 г. с него се лекуват и цивилни, както в Британия така и в Америка. Когато през 1945 г войната завършва, пеницилина намира широко приложение в цивилния свят.

Откриването на пеницилина дава голям тласък на изследователските търсения за други антибиотици, които скоро довеждат до изнамирането на много "чудотворни лекарства". Въпреки това пеницилинът остава най-широко употребявания антибиотик.

Една от причините за продължаващото му господство е, че действа ефикасно срещу най-различни вредни микроорганизми. Той лекува сифилис, гонорея, червена треска и дифтери, някои форми на артрит, бронхит, менингит, отравяне на кръвта, кастни инфекции и най-различни други заболявания.

Друго негово предимство е голямата му безопасност. Дози от 50 000 единици пеницилин дават резултат при някои инфекции, но има случаи, когато са инжектирани 100 милиарда единици дневно, без да има лош страничен ефект. Наистина, някои хора са алергични към пеницилина, но за повечето хора това лекарство е идеалното съчетание

от ефективност и безопасност.

Пеницилинът вече е спасил живота на милиони и несъмнено в бъдеще ще спаси още толкова, затова едва ли някой ще оспори значението на Флеминговото откритие. Александър Флеминг умира през 1955 година на 74 годишна възраст.